AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURACAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0,20.
Prijs der Advertentiën van 1 tot 7 regels fl. 0,50 voor elken regel meer fl. 0,07½.

BUREAU VAN DIT BLAD

PLEIN VAN PIETERMAAI, No 129.

E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di Abonnement ta fl. 2,— pa tres luna, pagar padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire Aruba fl 10,— pa anja.
Un number sò fl. 0,20.
Un anuncio di 1 te 7 regel fl. 0,50. cada regel mas fl. 0,07½.

Wegens den feestdag van O. L. V. Ten Hemelopneming, geboden Heiligendag, verschijnt de Amigoe di Curaçao heden in plaats van Zaterdag, den 15den Augustus.

BEGINSELLOOSHEID.

Er wordt dikwijls geklaagd, dat men zoo weinig mannen van karakter aantreft. De moed om uit te komen voor eene eerlijke overtuiging ontbreekt en heeft plaats moeten maken voor lafheid, die schuldig is en gelijkstaat met verraad, telkens wanneer het beginselen geldt. Maar wat baat het klachten te uiten en te treuren over de algemeen heerschende beginselloosheid, wanneer men niet op de middelen wijst, die het kwaad verminderen, misschien wegnemen kunnen!

Die middelen moeten zijn krachtig werkende middelen, middelen, die doordringen tot de oorzaak van het kwaad en het derhalve in zijn ontstaan zelve aangrijpen en bestrijden, geen middelen, die ten halve werken, ja het kwaad doen toenemen en leiden tot de verspreiding daarvan. Toch wendt men juist deze laatste soort het veelvuldigst aan. Is er dan boos opzet in het spel? Wij zouden meenen van ja. Een eerlijk bestrijder van de kwalen des tijds neemt niet zijn toevlucht tot middelen, waardoor de kwalen verergeren; zoo hij geen andere bieden kan, eischt de eerlijkheid, dat hij zwijgt. Voorwaar, er is boos opzet in het spel.

Er zijn, zoo klaagt men, geen mannen van beginsel onder ons, en men poogt de beginselloosheid te bestrijden door personen te verheerlijken, die met verwerping der eenig ware principen, valsche hebben voorgestaan en daarin hebben volhard. Maar moet men dan niet ziende blind zijn om niet te zien, dat zulk een voorbeeld juist het tegenovergestelde bewerken zal van hetgeen wordt beoogd? Moet men dan niet ziende blind zijn om niet te zien, dat zulk een voorbeeld de beginselloosheid juist in de hand werkt en het gebrek aan karakter vergroot? Gij vraagt bewijzen van hetgeen wij hier neerschreven. Ziehier:

Het is bekend, dat de Katholieke Kerk, en met recht, Haren kinderen ten strengste verbiedt lid te worden van geheime genootschappen; het verderfelijke van het streven, van het doel der vrijmetselarij, en hoe die daglicht schuwende vereenigingen ook heeten mogen, is te duidelijk dan dat wij hier het rechtmatige van dat verbod behoeven aan te toonen. Aan allen dus, die vallen onder de rechtsmacht der Kerk, moet dat verbod, dat bovendien nog steunt op de natuurwet, heilig zijn.

Wat nu gebeurt er? Men wil de beginselloosheid bestrijden door tegenover den man zonder beginselen te plaatsen den man van karakter, en dit doet men door hoog op te geven van Katholieken, die, met verkrachting van den vroeger gezworen eed van trouw aan de Katholieke Kerk, verraad hebben gepleegd aan hunne zaak en zich lieten opnemen in een of ander geheim genootschap, en nu in kwade trouw voorgeven gebonden te zijn door een nietswaardigen eed; men verheerlijkt mannen, die niets minder zijn dan brekers van een duren eed, meineedigen. Volharden die mannen tot aan den dood in hunne trouweloosheid, spotten zij tot in het einde met de smeekingen, met de bedreigingen der H. Kerk, versmaden zij tot in het laatste uur de hulp des priesters, die hen verzoenen wil met God, zij worden verheven tot martelaren van hun plicht, die getrouw aan hunne beginselen hebben gezegevierd over bijgeloof en priesterdwang, zij zijn het voorbeeld voor de toekomst. Doch bij het uitbazuinen van dien valschen lof wordt voor een wijle het woord der waarheid overstemd, die zegt: hij, die tegen beter weten in vasthoudt aan verderfelijke beginselen, is een verachtelijk schepsel, dat als besmetting aanbrengend uit de samenleving gebannen moet worden.

Wilt gij een ander bewijs? Er was een man, die in zijn jeugd zich overgaf aan de grootste uitspattingen, die in zijn jongelingsjaren oneer bracht over het hoofd zijns vaders en bittere droefheid in het hart zijner moeder, een man, die, nadat hij zijn leven verbonden had aan dat eener jonge vrouw, stralend van schoonheid en deugd, en beloofd had haar te zullen beminnen, te eerbiedigen en den tol te betalen eener trouwe, hartelijke liefde, de huwelijkstrouw schond en die vrouw der wanhoop nabij bracht, een man, die het vaderlijk gezag niet uitoefenen kon, omdat zijn leven in tegenspraak was met dat gezag en wiens grijze haren geen kroon, doch veeleer het teeken der schande waren. Maar die man verborg dat alles onder een schijn van beschaving; waar hij moest optreden in de wereld, wist hij zich te houden binnen de perken van het fatsoen. Toch, weest er zeker van, omdat de wereld niet zien *wil*, wat tot het intieme leven behoort, ofschoon zij dat zien *moet*, wil haar oordeel rechtvaardig zijn, zal na den dood van zulk een man met lof gewaagd worden van een deugdzamen zoon, van een voortreffelijken echtgenoot, van een waakzamen huisvader, van een eerbiedwaardigen grijsaard, die is heengegaan, en hij zal gesteld worden als het voorbeeld, als het ideaal van een maatschappelijk man.

Eischen wij dan, dat men iemand na zijnen dood zijne misslagen verwijt? Neen, maar wij eischen de waarheid, en waar de waarheid hard en het niet dienstig en noodzakelijk is haar te zeggen, eischen wij, dat de waarheid gezwegen en niet verloochend wordt. Wij eischen in naam der rechtvaardigheid, dat er als op mannen van beginselen niet wordt gewezen op menschen, die de allereerste principen van zedelijkheid en elk gevoel van plicht met voeten hebben getreden, wij eischen, dat, wanneer men de beginselloosheid van onzen tijd wil bestrijden door het voorbeeld, er tot navolging worden gesteld mannen van waarachtige, hechte, vaste beginselen, mannen, die niet keeren met elke strooming, mannen, wier eerste en alles overheerschende wet niet is voldoening der hartstochten en gemakzucht des levens. Doch reeds lang heeft men verleerd zulke mannen te aanschouwen en ten voorbeeld te nemen. Aan wien de schuld? Wat is de oorzaak der beginselloosheid van onzen tijd? De geest van ongeloof, die heerscht in het verstand van velen en die de harten der jongeren tracht te vermeesteren door eene opvoeding zonder God. Die niet in God gelooft, kan in niets gelooven; die in niets gelooft, bemint niets en voor hem, die niets bemint, verkeert de eerbied en de bewondering in onverschilligheid, minachting en be-

---

FEUILLETON.

¿Qué sería?....

POR

EL P. LUIS COLOMA.

(De la Compañía de Jesús)

I

Yo no lo sé, lector; y por si tú puedes adivinarlo, con sus pelos y señales te lo cuento.

Ello sucedió allá por los años de 18**, cuando en cierta parte del mundo amenazaba á la Compañía, una de esas crueles persecuciones, que le dejó por herencia su Santo Padre Ignacio; aquel varón insigne que si no hubiera subido á los altares por su santidad maravillosa, hubiese alcanzado la gloria de las estatuas por su exquisita prudencia. Comprendía bien el ilustre guipuzcoano, que nada enerva tanto las fuerzas morales como la prosperidad; que para levantarse el hombre en toda su pujanza, requiere ser sepultado á tiempo bajo los rigores de lo adverso, y que presto pierde el soldado sus hábitos guerreros, si la paz llega á enmohecer las arrinconadas armas.

Por eso corre entre los Jesuítas como tradición fidedigna, que un día encontró el Padre Rivadeneira á San Ignacio, entregado á inusitado gozo: manifestóle su extrañeza con sencilla confianza, preguntándole el motivo de su particular contento.

—Regocijaos conmigo, Pedro—respondió el Santo—porque hoy me ha prometido el Señor, lo que con tantas lágrimas le he pedido.... *Que la gracia de la persecución*, jamás faltará á la Compañía.

Cuatro siglos han probado ya y siguen probando, cuán fielmente cumple el Señor la promesa hecha á su siervo.

Tengo tan presente los hechos que voy á referir como si ayer mismo hubieran sucedido. La catástrofe de Sedán se aproximaba, enlazada con los sucesos antes mencionados: Bismarck encendía un fósforo en España para pegar fuego á Francia; Napoleón arrojaba el guante entre las dos nuevas recetas de la muerte, el fusil Chassepot y las ametralladoras Cristophe; Guillermo lo recogía en Ems, gritando *¡Krieg! ¡Krieg!* (¡guerra! ¡guerra!) y yo, muy enfadado con estos señores que tan revuelto traían al mundo, hacía mi cama cierta mañana de marzo, según prescriben las reglas de la Compañía, con el mismo primor y cuidado con que por aquel entonces trazaba Moltke, el misterioso Moltke, aquel plan de campaña que debía de alcanzar en Sedán, éxito tan asombroso como el obtenido antes en Sodowa. Tenía yo entonces una colcha de zaraza catalana, que formaba mis delicias. Su fondo era blanco; pero sobre él se destacaban con lujo churrigueresco, grandes medallones en que alternaban todos los matices del rojo, desde el pimentón hasta el apuntar de la Aurora, formando capullos como tomates, rosas como rajas de sandía, y marcos muy vistosos á graciosas bandadas de cigüeñas inverosímiles, y de fantásticos patos.

Eran, sin embargo, animales muy prudentes: jamás turbaron aquellas mi sueño cuchicheando en el antiguo idioma egipcio de los Faraones, ni me desvelaron éstos con alguno de aquellos filosóficos *rap, rap*, que pone Andersen en boca de los héroes palmípedos de sus cuentos. Puedo asegurar que por aquel entonces, dormía yo más tranquilo entre aquellas aves acuáticas y viajeras, que dormían Guillermo en Ems, Bismarck en Friedrichsruh, y Napoleón en las Tullerías.

¡Ah! no tenía yo temores de aquí abajo, ni esperanzas de la tierra, y preparado de antemano á lo que Dios dispusiese, ponía los cinco sentidos en tender mi colcha encarnada, delgada por el uso como finísima holanda, cual si de la menor arruga que afease los contornos de sus palmípedas y zancudas, pendiese aquel equilibrio europeo que amenazaba desquiciarse. En esta operación, para mi dificilísima, me sorprendió el portero aquella mañana de marzo, anunciándome que en el recibimiento me esperaba una visita.

Sorprendióme al pronto lo intempestivo de la hora, y creí encontrarme con algún devoto que desease confesarse. Era el recibimiento ancho y largo en demasía, la mañana lluviosa y oscura, estrechas las ventanas, y la luz penetraba por lo tanto en la pieza, escasa y misteriosa. A entrar en ella, puede distinguir á lo lejos una mujer, acurrucada en un sofá: lanzaba ruidosos suspiros, movíase de continuo, se santiguaba con rapidez convulsa, dábase golpes de pecho, y extendía ambas manos como en demanda de auxilio hacia un cuadro que había enfrente. Miré al cuadro: era un perro de aguas, sentado con mucha gravedad sobre sus cuartos traseros. Retozóme la risa en el cuerpo y se me desbordó por los labios, al comprender que en la oscuridad de la sala, tomaba la devota al perro de aguas por imagen piadosa.

Mi indiscreción advirtió á la mujer que no estaba sola y asustada dio un salto en el asiento, gritó:—¡Jesús!—se santiguó de nuevo, y reconociéndome sin duda al cabo, se lanzó hacia mi como una flecha. Entonces pude advertir que era una feísima vieja, con los ojos saltones, vestida como pudiera estarlo una doncella de casa grande. Acercóse á mi con muestras de grande azoramiento, y extendiendo las manos para volver á cruzarlas á la altura de su rostro, me dijo con grande angustia:

—¡Padre!....¡Padre!...A la señora se le ha aparecido el diablo!....

¡Lector amigo!....¿No te ha sucedido nunca en circunstancias solemnes, tristes ó apuradas, sentir, á deshora un amago de intempestiva risa, que no hay mordedura de labios que debilite, ni pensamiento triste que enfrene, ni cruel pellizco que contenga ni esfuerzo humano que impida ese desbordamiento de importuna alegría, que tú mismo juzgas grosero, peligroso, temerario y hasta cruel á veces, y dejas, sin embargo, brotar y correr como torrente de imprudente burla?.... Pues eso me sucedió á mi entonces: al oir la inesperada sa-

spotting. Hiervan hebben wij de bewijzen in deze dagen! Wat wordt er niet geminacht?.... Wat wordt er niet bespot?.... Wat wordt er niet verguisd?.... Wat wordt er niet onteerd?.... Niets eerbiedigt men meer. Noch de onschuld van het kind, noch het schaamtegevoel van den jongeling, van de maagd, noch het aureool van den ouderdom. Men zegent niet meer het familieleven, men meent niet meer gebonden te zijn door den onverbreekbaren band des huwelijks. De gehoorzaamheid aan de gestelde macht wordt opgezegd, de verplichting om een goed voorbeeld te geven wordt verwaarloosd, de verheven zending der maatschappij wordt ontkend. Maar ook men randt het heilige aan. Dwalen is menschelijk, doch indien de waarheid eerlijk wordt gezocht, voert de dwaling niet tot bitterheid, veel minder tot duivelschen haat. En het is duivelsche haat, die door het slijk sleurt, wat anderen voor heilig houden, het is duivelsche haat, die de gruwelijkste godslasteringen uitbraakt tegen de heilige overtuiging van anderen.

Die haat ontziet niets meer. Het geloof, de overtuiging van zes duizend jaren, het geloof, de overtuiging van geheel het menschelijke geslacht, het geloof aan een Opperwezen, aan God wordt met hemeltergend cynisme verklaard dwaas bijgeloof te wezen; de Goddelijke Persoon van Christus wordt met de goddelooste onbeschaamdheid verlaagd tot een gewoon menschenkind, minder nog, tot een laaghartig bedrieger; de Kerk, Christus' instelling, de Sacramenten, die Hij gaf tot heil van den mensch, zijn bedrog en middelen, die voeren tot de grootste schanddaden. Ziedaar het werk van den haat, de gevolgen der opvoeding zonder God, het gebrek aan goede en het heerschen van valsche beginselen in zijn uiterste consequentie.

Voorwaar, een beklagenswaardige toestand, die stof tot nadenken en veel te vreezen geeft. Doch neen, wij wanhopen niet. Ten allen tijde heeft God mannen verwekt, die het kwaad hunner eeuw onder de oogen durfden zien en het bederf hunner dagen hebben gekeerd, mannen, die vasthielden aan ware, zuivere principen, welke God alleen tot grondslag en God alleen tot einde hebben, mannen, die geen haarbreed afweken van den weg, in het licht dier beginselen hun getoond.

Zulke strijders zullen ook opstaan onder ons, op hen vestigen wij onze hoop, en sterk door hen, zien wij met vertrouwen de toekomst te gemoet.

JEANNE D'ARC.

Met grooten luister is te Reims het standbeeld onthuld van de bewonderenswaardige en eerbiedwaardige heldin, aan wie het zwaar vernederde Frankrijk in de eerste helft der vijftiende eeuw zijne redding dankte. Kerk en Staat hebben elkander de hand gereikt om de nagedachtenis te eeren der Maagd, die haar leven moest offeren, om het vaderland te redden en den overweldiger terug te drijven.

Als een liefelijk visioen uit het ver verleden rijst zij voor ons op, de door God uitverkoren jonkvrouw, die, gesterkt door bovennatuurlijke kracht, de wereld tot op dezen tijd in verbazing brengt. Want welke pogingen men ook moge hebben aangewend, om haar de kroon van het hoofd te rukken, ja zelfs haar bestaan in twijfel te trekken, hare heldenfeiten zijn gestaafd, zoodanig gestaafd, dat zelfs de meest kwaadwillige ze niet kan wisschen van de geschiedrollen.

En zichtbaar is hier de werking der Voorzienigheid. Een christelijke natie, welke nog groote dingen zou hebben te doen in het belang der christelijke beschaving, mocht niet ten gronde gaan. Frankrijk moest in stand blijven en het onrecht zijne straf ontvangen. En Jeanne d' Arc stond op, zij had de stemmen gehoord in de stille vlakte van het nederig Domrémy, zij had hare roeping leeren kennen en ging zich plaatsen aan het hoofd der strijders, die haren wettigen souverein nog waren trouw gebleven.

Wij behoeven hier niet de geschiedenis te schrijven van de wonderbare verrichtingen dezer onvergelijkelijke vrouw. Die geschiedenis kent een ieder. Men weet, dat zij te midden van de grootste moeilijkheden haar vaderland redde, Orleans, het laatste bolwerk der Franschen, ontzette, den koning in triomf naar Reims voerde, om hem daar te doen zalven en kronen en eindelijk, toen hare zending was vervuld, bij een uitval te Compiègne werd gevangen genomen, om te Rouaan op den brandstapel te sterven.

Het liefelijke en het tragische zijn in deze geschiedenis op 't nauwst aan elkander verbonden. Liefelijk bovenal is Jeanne's verschijning. Ondanks haar harnas en haar schild, haar strijdros en haar degen, blijft zij vrouw in den volsten, in den edelsten zin des woords, een zwakke maagd, die slechts streed, omdat zij een bovennatuurlijke zending te vervullen had, maar die overigens gruwde van den krijg en zijne barbaarschheden en zelve nimmer een druppel bloed deed vloeien. Hare handen bleven smetteloos en blank, gelijk geheel haar leven rein was en zonder vlek en het zwaard, waarmede zij zich omgordde, was meer een geestelijk zwaard, dat geen verderf kon zaaien, maar slechts heil aanbrengen, waar het de troepen voerde tot de zegepraal van het recht.

Ligt hierin niet een der krachtigste bewijzen van hare hemelsche zending?..,. De Historie telt vele groote vrouwen, vrouwen van buitengewone daden, maar wat is, om slechts enkelen harer te noemen, een Semiramis, een Catharina van Rusland vergeleken bij het zeventien-jarige boerenmeisje van Domrémy? Wie bracht met zoo geringe hulpmiddelen zulke groote dingen tot stand? Wie vooral, muntte uit door zulk een teedere godsvrucht, zulk een diepwortelend gevoel voor rechtvaardigheid?.. Slechts onder de heiligen vindt zij haar gelijken.

De Geschiedenis heeft het geboekstaafd, dat hier geen zucht naar roem of aardsche grootheid in 't spel was en terecht laat Schiller haar de woorden spreken:

So is des Geistes Ruf an mich ergangen
Mich treibt kein eitles, irdisches Verlangen.

Neen, het was geen aardsch verlangen dat Jeanne d'Arc dreef, het was ook geen aardsch verlangen, dat haar zulk een buitengewone kracht had kunnen instorten. Hier was "le souffle de Dieu."

En als toovenares verbrand door toedoen van een onwaardigen priester, heeft de Kerk zich gehaast de vrome heldin te zuiveren van allen blaam en zal zij eerlang zelfs de schoonste kroon ontvangen, welke een schepsel zich veroveren kan, de kroon der heiligverklaring.

NIEUWSBERICHTEN.

CURACAO.

Naar wij vernemen zijn l.l. Maandag uit Bonaire hier wederom gearriveerd de heeren van het gerecht, Mr. Evertsz en Quast, die een bijzonder onderzoek hebben ingesteld in zake den daar plaats gehad hebbenden moord. Als verdacht van medeplichtigheid is gevankelijk binnengebracht de bezitter van het mes, waarmede de wonden zouden zijn toegebracht. Naar men ons verzekert, is degene, die langen tijd vóórdat den moord plaats had, wraakzuchtige bedreigingen tegen de thans verslagene uitte en op wien zware vermoedens rustten, voorloopig te Bonaire op vrije voeten gesteld, echter blijft hij onder politietoezicht.

Het gerucht loopt, dat de eigenaren van den Bargetram de vergunning gekregen hebben om van een stoommachine te mogen gebruik maken. De tram zal dus doorgaan. Terwijl wij den ondernemers met de exploitatie veel succes toewenschen, hopen wij toch, dat het gouvernement het gevaar, dat zulk een rit door eene volkrijke straat vooral des avonds oplevert, tot een minimum zal terugbrengen, door zoodanige voorschriften te geven, dat ongelukken zooveel mogelijk worden voorkomen.

PROGRAMMA

VAN HET

VOLKSFEEST

TE GEVEN

door het Bestuur van Curacao, op den 31 Augustus 1898, ter viering van den verjaardag van

H. M. DE KONINGIN

—o—

1e. Gedeelte.
DES VOORMIDDAGS OM 9 UUR.
VOOR HET GOUVERNEMENTSHUIS.

1°. Wedstrijd in het boegsprietloopen te water, 10 prijzen à f. 1.—
2°. Wedstrijd in het zwemmmen tot aan de kade Overzijde, 1e. prijs 7.50, 2e. prijs f 5.—, 3e. prijs f 3.—, 4e. prijs f. 2.—
3°. Het betooverde geldstuk 5 prijzen à 1.—

2e. Gedeelte.
DES VOORMIDDAGS OM 10¼ UUR.
AAN DE OVERZIJDE, WATERKANT.

1°. Wedstrijd in het vangen van een met vet besmeerd varken.
2° Ringsteken op ezels achterste voren bereden, 6 prijzen à 2.—

3e. Gedeelte.
DES NAMIDDAGS OM 1 UUR.
IN HET GYMNASTIEK-GEBOUW.

Tombola voor de kinderen van de armenscholen.

4e. Gedeelte.
DES NAMIDDAGS OM 2½ UUR.
IN DE WILLEMSTAD.

Wedstrijd met levende kruiwagens van de Sociëteit de Gezelligheid tot aan het pakhuis van den Heer C. Sprock Cz., 1e prijs f 3,50, 2e. prijs f 2.50, 3e. prijs f 1,50.

5e Gedeelte.
DES NAMIDDAGS OM 4 UUR.

1° Wedstrijd met ponten, 1e. prijs f 10.—, 2e. prijs 7.50, 3e. prijs f 5.—
2°. Wedstrijd met kano's, 1e. prijs f 7.50, 2e. prijs f 5.—, 3e. prijs f. 2.50.
De wedstrijden in ponten worden

---

lida de aquella mujer, tuve la crueldad de reirme de su angustia, con una carcajada ruidosa y espontánea, como la de los primeros años de la infancia. Quedóse ella suspensa y como espantada, cual si hubiese oido reir á un marmolillo, ó entonar una endecha al quicio de una puerta: ignoraba, sin duda, que fuese el Jesuita animal risible. Por dos veces sosegué en mi risa y otras tantas volví á darle rienda suelta á la presa, hasta que llorando ella amargamente, tornó á decir con redoblada angustia.

—¡Sí, Padre, si!....Se le ha aparecido el diablo....ó quizá fuese una alma en pena....Por eso quiere la señora, que vaya usted allá corriendo, corriendo....

—¿Pero quién es su señora de usted?

—Doña Adela....

—¿Doña Adela qué?

Aquí pronunció un apellido que se encuentra en los árboles genealógicos de algunas casas de la grandeza; pero que no recordaba yo entonces, unido al nombre de doña Adela.

—No la conozco, dije.

—¡Sí, Padre, si la conoce!....doña Adela de M. **

Y titubeando un poco, añadió al cabo muy bajito.

—La Rabina....

—¿La Rabina?....¡ya!!....

Y mis ganas de reir se desvanecieron como por encanto, pareciéndome ya posible que á la dama en cuestión se le apareciera el diablo, y aún probable que hubiese cargado con ella en cuerpo y alma; tales cosas le achacaban las lenguas murmuradoras. Lo único que seguía pareciéndome inverosímil era, que la Rabina quisiese ver á un Jesuita en su casa.

—¿Y dice usted que la Rabi....quiero decir, doña Adela, desea que vaya yo á verla?....

—¡Sí, Padre, sí....Para eso sólo me manda....Y lleve usted, por Dios, agua bendita!....

—¿Pero qué ha pasado?....¿qué ha sucedido?....pregunté deseando adquirir algún dato que me diese luz, en aquel suceso que no obstante sus grotescas apariencias, comenzaba ya á preocuparme, por hallarse mezclado en él, aquel nombre misterioso de la Rabina. La vieja se llevó las manos á la cabeza, dió un paso atrás, y comenzó á revolver los ojos. Me asusté un poco; porque temí que me iba á responder, como á Macbeth las brujas del bosque. —¡*Una cosa sin nombre!* tomando sin embargo alientos, dijo siempre azorada:

—¡Jesús! ¡Jesús!....¡Una cosa atroz, Padre!....¡Ni lo sé siquiera!....¡Yo estaba en la alcoba cepillando la ropa... la señora escribiendo en el gabinete.... De pronto, un ruido....¡pim! ¡pam!, cristales que se rompen, y me veo á la señora en el quicio de la puerta, como una difunta, sin voz, tiesa, tiesa.... ¡Me morí!.... Ella decía:—*Allí*.!.... *Allí*!....*mi hermana*!....*Concha*!.... *Concha*!....¡Me morí, Padre, me morí, y me encaramé en una silla chillando, como si viera venir miles de ratones!

Y como si viera en efecto llegar la temida plaga, tan aterradora sin duda para ella que como término de comparación la ponía, comenzó de nuevo á llorar, y á dar vueltas por la sala manoteando.

—Pero señora—le dije para calmarla. ¿Qué tiene de particular que doña Adela llamase á su hermana!....

—Pero Padre....si su hermana se murió hace hoy seis meses justitos, justitos.... Ella es la que se le ha aparecido.... Y si nó, seria el diablo; Padre, seria el diablo; porque lo que es su hermana, era una santa....¡Ah, sí, Padre; la señorita Concha, era una santa!....

—¿Pero dijo eso la señora?....¡Ha contado ella algo?....

—¡Qué había de contar, si ni aliento traía?....Yo chilla que chilla, y ella tiesa que tiesa, hasta que—¡cataplum!—se viene redonda al suelo, hecha un ovillo, dando con la cabeza en los rincones como si fuera un corcho....Me morí, Padre, me morí! Acudieron las muchachas, y el aguador, y el mundo entero.... Pero es mucha señora aquella.... Y no porque sea mi señora y la sirva yo hace veinte años; pero tiene una correa, y un aguante, y un aquél, como nadie en el mundo.... Se encogió, se encogió, y se tuvo firme sin chistar en cuanto vio gente....

—Mariana, me dijo; vete en busca del Cura.... Fuí á la parroquia.... El Cura diciendo Misa de tres, con órgano y todo....¡Válgame Dios!.... Entonces me dijo Juanita Ordoñez, el de la cerería, que en esta casa había un montón de Curas, i por eso vine, Padre, por eso vine!....

Y aquí soltó de nuevo la rienda á su aflicción, volviendo á llorar amargamente. Yo reflexionaba mientras tanto, pareciéndome descubrir á través de aquella relación incoherente y grotesca, alguna cosa grave. Un hecho positivo resultaba de ella, más extraño á mis ojos que la aparición del diablo ó la resurrección de la difunta; que la Rabina hubiese mandado llamar al Cura. Quise, sin embargo, cerciorarme antes de tomar resolucion alguna, y pregunté á su espantada emisaria:

¿Pero está usted cierto de que la señora le mandó avisar al Cura?....

—¡Sí, Padre, sí!....Con su propia boca me lo dijo....Con ésta, que se ha de comer la tierra lo oí yo en la puerta misma de la alcoba....

Y acompañando la accion á la palabra, se tiraba desapiadadamente de una oreja de elasticidad inconcebible, semejante al sucio pergamino de un antiguo palimpsesto.

Dejé entonces de titubear i me dispuse á seguir á la caduca Ariadna que había de guiarme en aquel laberinto. Díjele que caminase delante, por no atravesar las calles en tan grotezca compañía, y ella echó á correr, mirando á todas partes, como aquel fantástico personaje de Hoffman, que había perdido su sombra, volviendo á cada instante el rostro para ver si yo lo seguía, tropezando con todas las esquinas, metiéndose en todos los charcos, pisando á todos los perros....

(*Continuará*).

gehouden van af de westzijde van 't *Hotel Leon* tot aan de brug *Koningin Emma;* die der kano's van af de kraan *Ranka Master* tot aan de brug.

6e. Gedeelte.
DES AVONDS OM 8 UUR.
VOOR HET GOUVERNEMENTSHUIS.

GROOT BRILLANT VUURWERK.

De Commissie van het Volksfeest noodigt de ingezetenen beleefdelijk uit den Verjaardag van H. M. de Koningin te helpen vieren door het uitsteken van vlaggen en des avonds door het illumineeren hunner woningen.

Curaçao den 7n. Augustus 1896.
De President,
G. R. ZEPPENFELD.
De Secretaris,
H. BOOMGAART.

Programma

van het Vuurwerk ter gelegenheid van den verjaardag van

H. M. de Koningin

op den 31n Augustus 1896.

No. 1. AANKONDIGING VAN HET VUURWERK.
„ 2. GUILLIOCHIS IN GOUDENWRONGEN, versierd met de nationale kleuren en eindigende in zware kanonnades.
„ 3. DRAAIENDE BATTERIJ, naar alle zijden gloeiende kogels werpende, afgewisseld door ontploffingen en kanonnades.
„ 4. STER SIRIUS, in schitterende kleurenglansen.
„ 5. DRAAIENDE KROON met gekleurde vuurlansen, geillumineerd op een voet van brillante fonteinwerken.
„ 6. VUURFONTEIN, gouden en zilveren regens opwerpende dooraderd en met veelkleurige paarlen en overgaande in bruisende cascade.
„ 7. PYROTECHNISCHE TELEGRAPHIE.
„ 8. VARIATIE VAN ZILVEREN STRALENBUNDELS, zich oplossende in een bouquet vuurbloemen.
„ 9. BLINKENDE BENGAALSCHE ZON.
„ 10. GROOTE SLOTAPOTHÉOSE AAN H. M. DE KONINGIN GEWIJD, in verrassende kleureffecten te voorschijn tredend geflankeerd door twee Vuurvederige Piramiden met draaiende zonnen luisterrijk versierd en verder opgesloten door twee contra-Batterijen, welke het geheel met bouquetten vuurbloemen overgieten en eindigende in een zwaar bombardement.

Het geheel zal afgewisseld worden door Bommen, Luchtwentelaars, Knalsignalen, Zwermpotten, Bouquetten, Romeinsche Kaarsen en Vuurpijlen, waaronder met Pyrotechnische Muziek, kantwerk en Bloemenguirlandes.

Voorts illustratie van de waterpartijen door Waterratten, gekleurde Watervlammen, Waterzwermpotten, waaronder met Bouquetten, Waterluchtkaarsen en Waterfonteinen.

NEDERLAND.

— *De Tijd* van 18 Juli bevat den volgenden feestgroet aan het vorstelijk paar Von Wied:

Ofschoon prinses Marie der Nederlanden, de dochter van wijlen prins Frederik, heden 25 jaar in den echt vereenigd met den prins Von Wied, vóór haar huwelijk weinig op den voorgrond trad, zoodat haar persoonlijke goede hoedanigheden slechts bekend waren in beperkten kring, toch betaamt het ieder rechtgeaard Nederlander haar en haar hoogen gemaal heden een eerbiedigen groet te brengen. En dit niet slechts, wijl zij is een Prinses uit ons Oranjehuis, maar omdat zij in den vreemde voor ons geen vreemdelinge is geworden; omdat zij, steeds deelend in het lief en leed van haar oude Vaderland, herhaaldelijk in daden getoond heeft te willen zijn en blijven een Nederlandsche Prinses.

Ook wij brengen daarom het vorstelijk echtpaar onze eerbiedige hulde, met den hartgrondigen wensch, dat het ons Nederlanders in het algemeen, en hun, die het voorrecht hebben de Prinses van meer nabij te kennen in het bijzonder, nog menigmaal moge gegeven zijn ter gelegenheid van een feest in het Huis Von Wied te bewijzen, dat evenmin als prinses Marie Nederland vergat, wij haar vergeten hebben.

— Bij het Departement van Koloniën is het volgende, van Vrijdag 17 Juli, gedagteekende telegram van den Gouverneur-generaal van Ned.-Indië ontvangen:

Bij forceeren brug Kroeng Raba gesneuveld één en gewond drie militairen beneden den rang van officier. Nacht rustig.

Zaterdag werd het volgende telegram uit Batavia geseind:

De Majoor der Infanterie D. A. Okhuijzen is op reis van Atjeh naar Batavia overleden.

Longka nabij Kroeng Raba, Boeking Lamtjong en heuveltop Daman, beiden beoosten Boekit Seboen zijn bezet tot beheersching van de IV Moekims.

De indische correspondent van het *Handelsblad* seint onder dagteekening van 22 Juli;

Twee bataljons hebben gisteren een tocht naar Tjot Rang en Senelop ten oosten van onze stelling in de XXVI Moekims gemaakt.

Onze troepen ondervonden hevigen tegenstand. Gesneuveld zijn acht, gewond zes-en-dertig minderen. Een officier en twintig minderen waren door de warmte bevangen.

Een europeesch soldaat van den post Seroen is gedeserteerd, met medeneming van zijn Beaumont-geweer en patronen.

Bij het departement van Koloniën is ontvangen het volgende, van 23 Juli gedagteekende telegram van den gouverneur-generaal van Ned.-Indië, betreffende de krijgsverrichtingen in Atjeh:

Eergisteren naar Kroeng Gloempang en Senelop. Bij den terugmarsch waren talrijke benden in den V Moekins, Montasjik.

Gesneuveld zijn 2 en gewond 42 militairen beneden den rang van officier.

—Generaal Garcia, venezuelaansch gezant bij ons Hof, is 23 Juli door den Minister van Buitenlandsche Zaken ontvangen, aan wien de vertegenwoordiger zijn geloofsbrieven heeft ter hand gesteld.

BUITENLAND.

Rome.—De H. Vader heeft een canoniek onderzoek voorgeschreven wegens het proces der zaligverklaring van den eerw. pater Captier, een Dominicaan, die indertijd door de communards werd vermoord. Hij is de broeder van den tegenwoordigen generaal-superior van St. Sulpice.

Naar uit Rome aan de Milaneesche *Osservatore cattolico* bericht wordt, heeft de H. Vader een brief van aanmoediging en goedkeuring geschreven aan pater Zalm, den procureur-generaal der orde van het H. Kruis, in de Ver. Staten, betreffende het oprichten van een priester-college bij de universiteit van Washington, waar de beste leerlingen der studiehuizen uit de Vereenigde Staten hun onderricht kunnen voltooien.

De universiteit van Washington is altijd het voorwerp geweest van 's Pausen bijzondere zorg, en nog eenigen tijd geleden maakte Hij aan kardinaal Gibbons zijn verlangen kenbaar, dat het nieuwe college daarnaast verrijzen zou.

De Congregatie van het H. Kruis telt in de Ver. Staten meer dan duizend leden en heeft in den staat Indiana eene universiteit gesticht onder patronaat der H. Maagd.

— Volgens den Romeinschen correspondent van den *Cour. de Brux.* loopt het gerucht, dat kardinaal Parocchi binnenkort benoemd zal worden tot de betrekking, die wijlen kardinaal Monaco bekleedde, en dat hij het vicariaat van Rome verlaten zal.

Mgr. Taliani zal in den loop van Augustus officieel benoemd worden tot nuntius te Weenen. Terzelfder tijd zal ook de nieuwe nuntius te Parijs worden aangesteld.

Kardinaal Satolli zal bij zijn terugkeer uit Amerika voornamelijk belast worden met de regeling der studiën aan de Propaganda, waar hij professor geweest is. Die regeling beoogt voornamelijk het oprichten van een faculteit voor de Oriëntalen met bijzondere leerstoelen voor Oostersche geschiedenis en letterkunde.

— De conferenties voor de pauselijke tusschenkomst in het geschil tusschen de republieken San Domingo en Haïti zijn in het Vaticaan hervat, en binnen eenige weken zal de Paus het scheidsgerecht kunnen uit spreken, dat Hem is opgedragen.

— Als een bewijs hoezeer Z. H. de Paus het edel streven op prijs stelt der Salesianen (volgelingen van Don Bosco), die gelijk men weet in 't bijzonder den werkmansstand zoeken te veredelen en door eene christelijke opvoeding van weezen en verwaarloosde kinderen Kerk en maatschappij nuttige leden te verschaffen, diene het belangrijke bericht, dat Z. H. uit eigen beweging zijn levensgroot portret, uiterst keurig bewerkt, aan den Hoog Eerw: pater Cesar Cagliero, procurator der Salesianen te Rome, liet zenden door den Commandeur Sternini, geheim-kamerheer van Z. H.

Italie. — De heer Valenziani, een 36 jarig rechtsgeleerde, heeft zijn ontslag genomen als burgemeester van Frascati en zich naar Krakau begeven, waar hij als novice in het klooster der Camaldulensen is getreden.

—Het dames-comité te Rome tot ondersteuning van Italiaansche krijgsgevangenen heeft een telegram ontvangen, meldende, dat koning Menelik vijftig Italianen in vrijheid heeft gesteld.

Graaf Lefebvre de Béhaine, de afgetreden Fransche gezant bij den H. Stoel, die door zijn veertienjarig verblijf te Rome de Italiaansche politiek ruimschoots heeft leeren kennen, is door een redacteur van de *Paris* geïnterviewd en heeft hem het volgende antwoord gegeven, waarvoor wij aan het Fransche blad de verantwoordelijkheid laten:

„Er zijn drieduizend Italiaansche gevangenen. Gegeven het karakter van den negus, is het zeer wel mogelijk, dat hij den wensch van den H. Vader inwilligt. Maar het is ook mogelijk, dat het Quirinaal deze oplossing, die kwetsend is voor de dynastie, niet aanvaardt en dat de koning liever een oorlogsschatting opbrengt. Hij zou daardoor voorkomen, dat de nationale dankbaarheid haar hulde brengt aan de voeten van Leo XIII.

Als men goed beschouwt wat te Rome voorvalt, zou men, zoo besloot de heer Lefebvre de Béhaine, meenen, dat de koning en de koningin gehypnotiseerd zijn door één denkbeeld, de revanche. Dat zij de weerwraak in Afrika, in Abessinië, in Tripolis worden uitgeoefend? Ik weet het niet.... Daar is Tunis nog.... en onze grenzen.... Waar wij een bataljon hebben, stuurt Italië een brigade heen. Meer dan ooit moeten wij waakzaam zijn!..."

Indien deze woorden werkelijk door den oud-gezant gesproken zijn, dan hebben zij in den mond van een zoo ervaren diplomaat een groote beteekenis. Maar zelfs al waren ze verzonnen, het feit blijft waar, dat er tusschen Frankrijk en Italië een zeer gespannen verhouding bestaat, die door de benoeming van Visconti Venosta tot minister van Buitenlandsche Zaken nog verscherpt is.

Z. E. kardinaal San Felice, aartsbisschop van Napels, is nog steeds ongesteld. Het heeft zeer de aandacht getrokken, dat de Duitsche consul tweemaal uit naam van den keizer geïnformeerd heeft naar den toestand van den patiënt.

Frankrijk.— De eerste feitelijke geweldadigheden tegen de kloosters, die weigeren de onrechtvaardige successie-abonnements-belasting te betalen, zijn aangevangen. Bij de broeders van den H. Franciscus Regis te Le Puy is de te velde staande oogst in beslag genomen, om den 26 dezer in het openbaar te worden geveild.

Een eisch van den fiscus tegen de erkende congregatie van de zusters der H. Familie te Séez is door de rechtbank afgewezen op grond van de onwettigheid der belasting.

—De begrafenis van kardinaal Bourret heeft met groote plechtigheid plaats gehad in tegenwoordigheid van twee gemijterde abten, negen bisschoppen en den aartsbisschop van Albi.

Langs den geheelen weg waren de huizen met rouwfloers behangen en getooid met het wapen en de initialen van den kardinaal. De aartsbisschop van Albi leidde den treffenden lijkdienst, waarna kardinaal Lecot, aartsbisschop van Bordeaux, een welsprekende rede hield.

Duitschland. — Z. M. de Duitsche Keizer heeft den prins van Wied bij gelegenheid van diens zilveren huwelijksfeest benoemd tot ridder van den Zwarten Adelaar en den erfprins van Wied tot ridder 3e klasse van den Rooden Adelaar met de Kroon.

De deelneming bij het zilveren feest is algemeen door het geheele Duitsche Rijk en vooral in de Rijnprovincie.

—Van 23 tot 27 Augustus zal te Dortmund, de groote fabrieksstad, de drie-en-veertigste algemeene vergadering der Duitsche katholieken plaats hebben. Het locaal comité van voorbereiding heeft den oproep daartoe bereids gepubliceerd. De Hoogeerw. heer proost Löhrers is eere-president, terwijl het presidium wordt waargenomen door de heeren Wulff, Tilmann en Freiherr Von Lilien.

In zijnen oproep wijst het comité op de omstandigheid, dat de sociale quaestie thans meer en meer naar voren treedt. Zij houdt een ieder bezig, die een werkzaam aandeel neemt aan het burgerlijk en kerkelijk leven. Geheel in overeenstemming met den geest des tijds en de plaats der bijeenkomst zal de sociale quaestie het middelpunt uitmaken van de beraadslagingen te Dortmund.

Het comité wijst verder op de ontwikkeling der stad uit katholiek oogpunt. Voor eenige tientallen van jaren telde Dortmund nog geen 1000 katholieken en slechts één enkel katholiek kerkgebouw. Thans zijn er op de 115,000 inwoners 50,000 katholieken, die drie groote parochiekerken, verschillende kapellen en bloeiende liefdadigheidsgestichten hebben.

Het comité spreekt de verwachting uit, dat het congres door velen zal worden bezocht, een verwachting, welke zeker niet zal worden beschaamd

Hongarije. — In Hongarije gaat de Katholieke Volkspartij voort met zich flink te organiseeren. Reeds zijn alom in het geheele land Katholiekendagen gehouden, waar 6000, 10,000, 20,000, 30,000, 40,000 menschen verschenen. De geestdrift is algemeen. „Ja," sprak Z. H. Leo XIII onlangs tot eenige hongaarsche geestelijken, „ja zeker, het volk is goed, het heeft geloof en is gehecht aan de katholieke Kerk, maar in de hoogere kringen ontbreekt veel." De geestelijken wisten maar al te zeer hoe waar dit is.

De oproer-partij, met Kossuth aan het hoofd, heeft intusschen een verdrag gesloten met de Regeering. Dit is uitgelekt door een onhandigheid van Br.·. Molnar, een berucht persoon, schoonvader van den nog meer beruchten Br.·. Weckerlé. Het verdrag heeft ten doel: nauwe aaneensluiting tegen de Volkspartij, voor welke de Loge, ondanks alle maatregelen, zeer bevreesd is. En toch is het nu, na de Cultuurkamp-paragraaf, die de geheele katholieke partij en al hare candidaten aan de willekeur der Regeering overlevert, wel zeker, dat de Volkspartij voor langen tijd onschadelijk is gemaakt. Immers, de Regeering kan de kiezers nu schrappen, de candidaten afzetten, de gekozen afgevaardigden naar willekeur afwijzen, als ook maar één priester, op welke wijze ook, invloed had op de candideering of de verkiezing! En die „invloed" is, natuurlijk, allicht te vinden.

Denemarken.— Een jong letterkundige, de heer Johannes Jörgenson, die als symbolistisch schrijver zich een grooten naam in Denemarken heeft verworven, is tot de Katholieke Kerk overgegaan en heeft daarvan openlijk kennis gegeven in een manifest, dat groot opzien baart in het land.

Groot-Brittannie.-Naar aanleiding van de oprichting van een standbeeld voor wijlen den algemeen beminden en geëerden Kardinaal Newman, voelt zelfs het liberale blad, het *Nieuws v. d. Dag*, zich genoopt o. a. de volgende prijzenswaardige regels haren lezers mede te deelen : "Wat misschien 50 jaren geleden eene onmogelijkheid zou geweest zijn, is thans geschied : er is in het hart van Londen een standbeeld opgericht voor Kardinaal Newman. De onthulling geschiedde door den Hertog van Norfolk, den aanvoerder der Roomsch-Katholieken in Engeland, en uit den aard der zaak waren er tal van voorname Roomsch-Katholieken tegenwoordig; maar hoe zeer de groote Kardinaal in het land geëerd en bemind werd, hoe sterk algemeen zijn invloed gevoeld wordt, bleek uit het feit, dat tal van andersdenkenden en daaronder vele bekende mannen aan de plechtigheid deelnamen en redevoeringen hielden. Het standbeeld is van wit marmer en rust op een voetstuk van bruinen Portlandschen steen. De beeldhouwer, de heer Chavalliand, stelde den Kardinaal voor in zijn geestelijk gewaad, met een boek in de linker en zijn kardinaalshoed in de rechterhand. De gelijkenis en uitvoering worden algemeen geprezen, en de droevige en ironische uitdrukking van den mond schijnt het denkbeeld weer te geven van de inscriptie, die de Kardinaal voor zijn graf gereed maakte : "Ex umbris et imaginibus in veritatem." Het standbeeld is geplaatst niet ver van het South Kensington Museum, in de onmiddellijke nabijheid van het Oratorium in de wijk Brompton, oorspronkelijk een filiaal van Kardinaal Newman's instelling te Birmingham."

— In het Engelsche Hoogerhuis diende lord Salisbury 19 Juli de stukken in betreffende het grensgeschil met Venezuela. De premier deelde mede, dat de onderhandelingen met de Vereenigde Staten nog niet vergevorderd zijn, maar toch is vooruitgang merkbaar. De moeilijkheid ligt hierin, met betrekking tot het grensgeschil de juiste feiten en vraagpunten vast te stellen, waarover beslist moet worden. Zoodra dit geschied is, zal het ongetwijfeld gemakkelijk zijn de quaestie langs diplomatieken weg door een scheidsgerecht op te lossen voor zoover ze betreft het niet afgebakende gebied. De eerste-minister verklaarde verder dat ook onderhandelingen waren gevoerd over de instelling van een algemeen scheidsgerecht voor Groot-Britannië en de Vereenigde Staten. Deze laatste verlangen, dat spoedig over de hoofdpunten der quaestie een besluit genomen zal worden, maar de Britsche regeering is van oordeel, dat groote zorgzaamheid en omzichtigheid noodig zijn met het oog op de groote belangen, die daarbij zijn betrokken.

De regeering wenscht, dat hooger beroep van de uitspraak van den scheidsrechter mogelijk zal zijn; immers deze kan falen. Zij vreest dat de instelling van een verplicht scheidsgerecht aanleiding zal kunnen geven tot speculatieve eischen, vooral daar de Vereenigde Staten geneigdheid toonen om zich de zaken der Zuidamerikaansche republieken aan te trekken. Er dient dus gewaakt te worden voor overijling bij de onderhandelingen.

Amerika. — Een telegram uit New-York van 2 Aug: bericht, dat president Cleveland eene belangrijke proclamatie heeft uitgevaardigd met betrekking tot den Cubaanschen opstand. Het hoofd der Vereenigde Staten beveelt uitdrukkelijk allen Amerikaanschen burgers zich te onthouden van elke inmenging in de Cubaansche zaken en eene strikte onzijdigheid in acht te nemen, terwijl hij re tegelijkertijd aan herinnert, dat de strengste straffen op degenen zullen worden toegepast, die de wetten der onzijdigheid zullen schenden, gelijk reeds gebleken is uit het feit, dat de kapitein der Horsa door de hoogste rechtbank veroordeeld is wegens het overbrengen eener expeditie naar Cuba. Hij besluit, dat de autoriteiten gestreng zullen straffen elke handeling, die op de eene of andere wijze de goede verstandhouding tusschen Spanje en de Vereenigde Staten kan schaden.

— Het kabinet van Washington heeft eene nota ontvangen van de Spaansche regeering waarbij deze elke voldoening weigert voor ondergane schade met betrekking tot den Cubaanschen opstand.

— Kardinaal Satolli is op zijn verzoek door den Paus gemachtigd, alsvorens zijn post van legaat te verlaten, een kerkelijk hooggerechtshof samen te stellen, dat in de V. S. zelf de zaken van discipline enz. zal regelen, welke tot dusver voor de Congregatie der Propaganda te Rome werden gebracht. Voorname canonisten zullen uit Rome overkomen, om aan de vorming van dit hof mede te werken.

—De schatrijke Amerikaan Cornelius Van der Bilt heeft zijn zoon onterfd. De vader heeft dit ernstig besluit genomen, omdat zijn zoon doorgedreven heeft om, op 22jarigen leeftijd, te trouwen met miss Wilson, die 33 jaar en een bloedverwante is van de familie Delmont, de grootste tegenstanders op het gebied van zaken doen van Van der Bilt. Het vermogen van den vader der jonge vrouw bedraagt „slechts" 15 millioen dollars.

Naar het schijnt, heeft Cornelius van der Bilt, die een echte stijfkop is, dezelfde eigenaardigheid aan zijn zoon overgedaan, zoodat van een verzoening geen sprake moet zijn. Het jonge paar maakt zijn huwelijksreis naar Europa.

[illegible imprint line]